

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

M. B. (1) i U. B. z domu R. w dniu 25 czerwca 2005 roku zawarli związek małżeński. Ze związku małżeńskiego posiadają oni dwoje dzieci – J. B., urodzoną w dniu (...) oraz K. B. (1), urodzonego w dniu (...). Małżeństwo wyżej wymienionych oskarżonych zostało rozwiązane wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 31 maja 2010 roku (kserokopia odpisu wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie sygn. akt III C 286/10 k. 395). Pomimo tego, małżonkowie nadal wspólnie zamieszkują w L., przy ul. (...), prowadzą wspólne gospodarstwo domowe. Rodzina utrzymuje się z wynagrodzenia za pracę, jakie otrzymuje M. B. (1) oraz z zasądzonych od niego alimentów, które od czerwca 2012 roku wypłacane są przez Fundusz Alimentacyjny (kwestionariusz wywiadu środowiskowego k. 511-512 , 514-515).

Na początku 2008 roku U. B., która wówczas zamieszkiwała w wynajmowanym mieszkaniu wraz z mężem M. B. (1) w L., przy ul. (...), zainteresowana była zawarciem umowy kredytu w celu sfinansowania zakupu mieszkania. W tygodniku (...) odnalazła ona ogłoszenie dotyczące udzielania kredytów. Zadzwoiła pod wskazany numer telefonu i skontaktowała się z B. S., prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą (...) Doradztwo (...) w Średniej (...), Ż. (wydruk z Krajowego Rejestru Urzędowego Podmiotów Gospodarki Narodowej GUS k. 25, zeznania G. S. k. 572v-573v). Kobiety umówiły się na spotkanie w L., w którym uczestniczył także mąż B. G. S.. B. S. wypisała U. B. i jej mężowi M. B. zaświadczenia o zatrudnieniu w prowadzonym przez nią przedsiębiorstwie. Zaświadczenia dla U. B. zostały wypisane w kilku egzemplarzach, na formularzach różnych banków, ze wskazaniem różnych kwot uzyskiwanego wynagrodzenia za pracę oraz z różnym okresem czasu świadczenia pracy. Natomiast zaświadczenie dla M. B. (2) zostało wystawione w jednym egzemplarzu, na formularzu banku (...) SA z datą 7 kwietnia 2008 roku, gdzie jako stanowisko pracy wskazano „agent ubezpieczeniowy”, z wynagrodzeniem brutto 3605 zł, netto 2550 zł (umowa kredytu hipotecznego z załącznikami k. 130). W rzeczywistości żadne z nich nie świadczyło nigdy pracy na rzecz B. S.. Płatnikiem składek do ZUS na ubezpieczenie społeczne z tytułu zatrudnienia U. B. nie było (...) Doradztwo (...) F. A. B. S. (informacja ZUS O/L. Inspektorat w L. k. 61). Brak jest także zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego U. B. oraz M. B. (1) przez (...) Doradztwo (...) F. A. B. S. (informacja ZUS O/L. Inspektorat w L. k. 72, 73). B. S. jako prowadząca działalność pod firmą (...) nie zgłosiła do dnia 29 października 2013 roku pracowników do ubezpieczeń (pismo ZUS Odział w B. k. 537).

W dniu 3 kwietnia 2008 roku U. B. zawarła z bankiem (...) SA z siedzibą w W. umowę pożyczki nr (...) / (...) na kwotę 15 000 zł. M. Z. działająca na rzecz banku, na podstawie oświadczenia U. B., wpisała we wniosku o pożyczkę gotówkową, iż wnioskodawczyni jest zatrudniona w (...) Doradztwo (...) F. A. B. S. w Średniej (...), Ż. na czas określony do dnia 5 września 2015 roku, ze średnim miesięcznym wynagrodzeniem netto z ostatnich trzech miesięcy w kwocie 1 518 zł. U. B. podpisała wniosek, mimo że podane we wniosku dane co do zatrudnienia były niezgodne z prawdą (umowa pożyczki k. 238-239, wniosek o pożyczkę gotówkową k. 240-240v, zeznania świadka M. Z. k.267-268, 494-494v). Za udzielenie niniejszej pożyczki w umowie przewidziana była prowizja w kwocie 750 zł, reszta kwoty tj. 14 250 zł została oskarżonej wypłacona gotówką. Wobec braku spłaty należnych rat Bank (...) SA w dniu 16 września 2010 roku wydał bankowy tytuł egzekucyjny, który został postanowieniem Sądu Rejonowego w Lubartowie z dnia 29 września 2010 roku sygn. akt I Co 1388/10 zaopatrzony w klauzulę wykonalności. Na tej podstawie prowadzone było postępowanie egzekucyjne Km 402/11 co do kwoty 14 568,51 zł, którą wskazał wierzyciel (poświadczona za zgodność kserokopia akt w sprawie egzekucyjnej Km 402/11 k.156-163). Powyższa wierzytelność została zbyta przez Bank (...) SA na rzecz (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego na podstawie umowy z dnia 14 grudnia 2010 roku (pismo Banku (...) SA k. 190), dlatego postępowanie egzekucyjne zostało umorzone (k. 159). Oskarżona nie spłaciła powyższego zadłużenia, pomimo skierowanego do niej wezwania do zapłaty (zeznania K. D. (1) k. 202-203, 492-492v).

Następnie w dniu 16 kwietnia 2008 roku U. B. zawarła umowę kredytu na zakup towarów/ usług nr (...) z (...) Bank SA z siedzibą we W. na kwotę 3 308,82 zł, z czego 150 zł na pokrycie prowizji za udzielenie kredytu oraz 158,82 zł na pokrycie opłaty za ochronę ubezpieczeniową. Oskarżona złożyła ustne oświadczenie, iż jest zatrudniona w (...)

Doradztwo (...) F. A. B. S. w Średniej (...), Ż. na czas określony do dnia 5 września 2015 roku, ze średnim miesięcznym wynagrodzeniem netto z ostatnich trzech miesięcy w kwocie 1 518 zł, podczas gdy powyższe było niezgodne z prawdą. Okazała ona także zaświadczenie wystawione przez B. S. potwierdzające jej zatrudnienie jak w oświadczeniu ustnym (zeznania K. B. (2) k. 265-266, 494). Także w umowie zostało zawarte pisemne stwierdzenie co do szczegółów zatrudnienia jak w oświadczeniu ustnym, która to umowa została podpisana przez U. B.. L. Bank reprezentowany był przez PHU (...), ul. (...), (...)-(…) L., natomiast kredyt został zaciągnięty w celu pokrycia sprzedaży Notebooka I (...). Oskarżona wpłaciła w dniu zawarcia umowy na poczet spłaty zadłużenia kwotę 350 zł. Kwota pozostała do spłacenia tego zadłużenia wynosi 2 804,90 zł (umowa kredytu k.37-39, 233-234, zeznania K. B. (2) k. 265-266, 494). Na koncie umowy nr (...) zaksięgowano dwie wpłaty w łącznej wysokości 634 zł (pismo (...) Bank (...) SA, następcy prawnego (...) Bank SA k. 189). Powyższa wierzytelność została zbyta przez (...) Bank SA na rzecz (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego na podstawie umowy z dnia 24 sierpnia 2011 roku. Oskarżona nie spłaciła powyższego zadłużenia, pomimo skierowanego do niej wezwania do zapłaty (zeznania K. D. (1) k. 202-203, 492-492v).

U. B. w dniu 9 maja 2008 roku zawarła umowę nr (...) o „pożyczkę od ręki” z Bankiem (...) SA z siedzibą w K. na kwotę 3 000 zł. We wniosku o udzielenie pożyczki oskarżona wskazała niezgodnie z prawdą, iż jest zatrudniona na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony w (...) Doradztwo (...) U. w Średniej (...), Ż.. Do wniosku dołączyła także poświadczające nieprawdę zaświadczenie pracodawcy o zatrudnieniu i zarobkach ze wskazaniem średniego miesięcznego wynagrodzenia brutto w okresie ostatnich trzech miesięcy w kwocie 2 206 zł podpisane przez B. S. (umowa o pożyczkę k. 4-6, wniosek o udzielenie pożyczki k. 7-8, zaświadczenie k. 9). U. B. spłaciła powyższe zadłużenie w wysokości 894,76 zł (pismo Banku (...) SA k. 2). Wobec powyższego wierzytelność była przedmiotem postępowania cywilnego przed Sądem Rejonowym w Lubartowie sygn. akt I Nc 437/10 zakończonego prawomocnym nakazem zapłaty zaopatrzoną w klauzulę wykonalności. Toczyło się także postępowanie egzekucyjne, które zostało umorzone z uwagi na bezskuteczność egzekucji (poświadczona za zgodność kserokopia akt w sprawie egzekucyjnej Km 119/11 k.141-144).

W dniu 23 maja 2008 roku U. B. zawarła umowę kredytu na zakup towarów/ usług nr (...) z (...) Bank SA z siedzibą we W. na kwotę 905,26 zł. Oskarżona złożyła ustne oświadczenie, iż jest zatrudniona w (...) Doradztwo (...) U. w Średniej (...), Ż. na czas określony do dnia 5 września 2015 roku na stanowisku agenta, ze średnim miesięcznym wynagrodzeniem netto w kwocie 2 000 zł, podczas gdy powyższe było niezgodne z prawdą. Treść tego oświadczenia została wciągnięta do umowy nr (...) i została podpisane wraz z umową przez U. B. (umowa k. 40-42, k. 227-229). L. Bank reprezentowany był przez T. K. (1) Salon (...), ul. (...), (...)-(…) L., natomiast kredyt został zaciągnięty w celu pokrycia sprzedaży wieży S. (...) o wartości 499 zł oraz odkurzacza Zelmer XI o wartości 189 zł. Oskarżona nie wpłaciła w dniu zawarcia umowy na poczet spłaty zadłużenia żadnej kwoty (umowa k. 40-42, 227-229, zeznania świadka T. K. (1) k. 90-91, k. 488). W późniejszym okresie na koncie umowy nr (...) zaksięgowano dwie wpłaty w łącznej wysokości 91,18 zł (pismo (...) Bank (...) SA, następcy prawnego (...) Bank SA k. 189). Powyższa wierzytelność została zbyta na rzecz wierzyciela zewnętrznego i obecnie (...) Bankowi (...) SA nie przysługuje roszczenie względem oskarżonej U. B. z tytułu przedmiotowej umowy kredytu (zeznania T. P. k. 226-226v, k. 493).

Następnie w dniu 13 czerwca 2008 roku oskarżona zawarła umowę o kartę kredytową Euro –V. nr (...) z (...) Bank SA z siedzibą w G. z kredytem odnawialnym w kwocie 2 700 zł (umowa k. 17-19). U. B. przy ubieganiu się o powyższy kredyt złożyła wniosek o wydanie karty kredytowej, gdzie w rubryce II „zatrudnienie i dochody” wskazała niezgodnie z prawdą, iż jest zatrudniona na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, ze średnimi miesięcznymi dochodami netto w kwocie 2 000 zł, na stanowisku agenta ubezpieczeniowego w Pośrednictwie (...) U. w Średniej (...), Ż.. Podała także, niezgodnie z prawdą, iż nie ma innych zobowiązań finansowych jak pożyczki i kredyty oraz, że nie posiada ona na utrzymaniu dzieci (wniosek k. 23). Powyższy wniosek sporządzony został pismem komputerowym przez pracownika (...) sp. z o.o. A. J. pod dyktando oskarżonej, a po wydrukowaniu podpisany przez nią własnoręcznie (zeznania A. J. k. 291-291v, 494v, wniosek k. 23). W dniu zawarcia umowy oskarżona kupiła w sklepie (...) w L. dwa telefony komórkowe – (...) o wartości 1399 zł oraz (...) o wartości 799 zł wraz z przedłużonymi gwarancjami za łączną kwotę 2 418 zł (zeznania D. C. k. 68-71, 520). Ponadto za pomocą karty dokonano wypłaty z bankomatu kwoty 200 zł. Tytułem spłaty kredytu dokonano jednej wpłaty w wysokości 285 zł. W związku z brakiem spłaty całości należności bank wypowiedział

umowę w dniu 21 stycznia 2009 roku. W dniu 31 grudnia 2009 roku nastąpiło połączenie (...) Bank SA oraz Banku (...) SA, po połączeniu bank działa pod (...) Bank (...) SA (zeznania D. C. k. 68-71, 520). Z uwagi na brak uregulowań zadłużenia wszczęto postępowanie egzekucyjne przed Komornikiem Sądowym przy Sądzie Rejonowym w Lubartowie sygn. akt Km 732/09, które zostało jednak umorzone z uwagi na bezskuteczność egzekucji (poświadczona za zgodność kserokopia akt w sprawie egzekucyjnej Km 732/09 k.145-148).

U. B. w dniu 27 czerwca 2008 roku zawarła umowę pożyczki nr (...) z (...) Bank (...) SA z siedzibą w W. na kwotę 6 000 zł (umowa pożyczki k. 55-56, zeznania K. P. k.194-195, 482v). Przed zawarciem powyższej umowy oskarżona wystąpiła w dniu 26 czerwca 2008 roku z wnioskiem o jej zawarcie dołączając do niego oświadczenie, w którym stwierdziła niezgodnie z prawdą, iż jest ona zatrudniona na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, na stanowisku agenta kredytowo – ubezpieczeniowego, ze średnim miesięcznym wynagrodzeniem z ostatnich 3 miesięcy brutto w kwocie 2 820,51 zł, natomiast netto 2 200 zł w Pośrednictwie (...) U. w Średniej (...), Ż. (wniosek k.48, zeznania K. P. k.194-195, 482v). Oskarżona w dniu zawarcia wyżej opisanej umowy, tj. 27 czerwca 2008 roku złożyła także oświadczenie o odstąpieniu od niej (k. 57). U. B. na poczet wynikającego z powyższej umowy spłaciła kwotę 70,90 zł (zeznania K. R. k. 206-207). W związku z brakiem wpłat poszczególnych rat zadłużenia sprawę skierowano na drogę postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności. Postępowanie umorzono jednak z uwagi na zmianę wierzyciela w wyniku cesji wierzytelności z dnia 26 czerwca 2010 roku na B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty (poświadczona za zgodność kserokopia akt w sprawie egzekucyjnej Km 549/10 k.149-155, pismo Banku (...) k. 127, zeznania K. R. k. 206-207). Następnie toczyło się postępowanie egzekucyjne przed Komornikiem Sądowym przy Sądzie Rejonowym w Lubartowie sygn. akt Km 659/11 z wniosku B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego, które zostało umorzone z uwag na bezskuteczność egzekucji (poświadczona za zgodność kserokopia akt w sprawie egzekucyjnej Km 659/11 k.164-171).

Oskarżeni U. B. i M. B. (1) zawarli w dniu 25 kwietnia 2008 roku umowę kredytu hipotecznego nr (...) z (...) Bank SA z siedzibą we W. na kwotę 256 355,48 zł, z czego 6 408, 89 zł na pokrycie prowizji banku, 1 127,96 zł na pokrycie opłaty za ubezpieczenie i 8 818,63 zł na pokrycie opłaty za ubezpieczenie. Powyższy kredyt przeznaczony był na sfinansowanie nabycia spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego oraz położonego w L. przy ul. (...) (umowa kredytu wraz z załącznikami k. 130, zeznania K. D. (2) k. 115-116, 487-488). Ubiegając się o kredyt, oskarżeni złożyli zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości dochodów. W zaświadczeniu U. B. na formularzu banku (...) SA z datą 7 kwietnia 2008 roku wskazano, iż jest ona zatrudniona na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony w (...) Pośrednictwie (...) U. w Średniej (...), Ż. na stanowisku agenta ubezpieczeniowo – kredytowego, ze średnim miesięcznym wynagrodzeniem brutto 2 886 zł, netto 2 300 zł (umowa kredytu hipotecznego z załącznikami k. 130, zeznania K. D. (2) k. 115-116, 487-488). Zaświadczenie dla M. B. (2) zostało wystawione także na formularzu banku (...) SA z datą 7 kwietnia 2008 roku, gdzie wskazano, iż jest on zatrudniony na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony w (...) Pośrednictwie (...) U. w Średniej (...), Ż. jako stanowisko pracy wskazano „agent ubezpieczeniowy”, z wynagrodzeniem brutto 3605 zł, netto 2550 zł (umowa kredytu hipotecznego z załącznikami k. 130). Powyższe zaświadczenia zostały zweryfikowane podczas rozmowy telefonicznej z B. S., która potwierdziła fakt zatrudnienia U. i M. B. (1) (zeznania K. D. (2) k. 115-116, 487-488). Z uwagi na brak realizacji powyższego zobowiązania należność skierowano na drogę postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (zeznania K. D. (2) k. 115-116, 487-488, poświadczona za zgodność kserokopia akt w sprawie egzekucyjnej Km 870/10 k. 132-140). Postępowanie egzekucyjne z ograniczonego prawa rzeczowego – własnościowego spółdzielczego prawa do lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w L. przy ul. (...) zostało umorzone z uwagi na fakt, iż nikt nie przystąpił do drugiej licytacji (kserokopia akt w sprawie egzekucyjnej Km 870/10 k.132-140).

W toku postępowania przygotowawczego, w związku z uzasadnioną wątpliwością, co do poczytalności oskarżonego M. B. (1) wywołano opinię sądową psychiatryczną. Z opinii tej wynika, iż M. B. (1) tempore criminis z pkt. VII miał zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia swoich czynów i pokierowania swoim postępowaniem. W

aktualnym stanie psychicznym jest zdolny do brania udziału w toczącym się postępowaniu karnym (opinia sądowo - psychiatryczna k. 316-322v).

Podczas pierwszego przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym w dniu 30 maja 2012 r. **U. B.** nie przyznała się do zarzucanych jej czynów. Stwierdziła, że nie chciała wyludzić żadnych kredytów, a tylko kupić mieszkanie. Podała, że pracowała w firmie u B. S., zawarła z nią umowę o pracę, miała prowadzić biuro kredytowe. Oświadczyła, że nie wypełniała żadnych zaświadczeń, na nich znajdował się tylko jej podpis, a to B. S. dała oskarżonej zaświadczenia o zatrudnieniu. Z takim zaświadczeniem udała się do „biura kredytowego” i otrzymała kredyt na zakup mieszkania. Resztę kredytów zaciągała w celu urządzenia przedmiotowego lokalu oraz wykończenia poddasza. Wyjaśniła, iż w miarę możliwości spłacała zobowiązania, jednak gdy straciła płynność finansową zaniechała spłat rat. U. B. podkreśliła, iż przedstawiając bądź składając zaświadczenia o zatrudnieniu u B. S. była przekonana, że u niej pracuje (k. 256-258). Podczas przesłuchania przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Lubartowie w dniu 30 lipca 2012 r. U. B. nie przyznała się do zarzucanych jej czynów, skorzystała z prawa do odmowy składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania (k. 298-299). Podczas rozprawy przed Sądem Okręgowym w Lublinie w dniu 11 marca 2013 roku oskarżona nie przyznała się do zarzucanych jej czynów, skorzystała z prawa do odmowy składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania oraz potwierdziła składane przez nią wyjaśnienia w dniu 30 lipca 2012 roku (k. 439v-440). W swoim ostatnim słowie wnosila o uniewinnienie (k. 813).

W ocenie Sądu na wiarę zasługują wyjaśnienia oskarżonej U. B. w zakresie faktu zawierania umów pożyczek lub kredytów z różnymi bankami lub instytucjami finansowymi. Znajdują one potwierdzenie w dokumentacji odnośnie poszczególnych umów kredytowych i pożyczkowych. Ponadto korespondują one z zeznaniami wskazanych niżej świadków.

Zdaniem Sądu niezgodne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego jest rozumowanie oskarżonej, która wskazuje, iż była przekonana, że jest zatrudniona na podstawie umowy o pracę u B. S., w sytuacji, gdy brak jest na to wiarygodnych dowodów. Wprawdzie oskarżeni złożyli do akt podpisane przez siebie i B. S. umowy o pracę (k. 754-756), jednakże rzetelność tych dokumentów budzi zasadnicze wątpliwości. Podkreślić należy, że oskarżeni złożyli przedmiotowe umowy dopiero w końcowym etapie postępowania sądowego. Odmówili przy tym udzielenia jakichkolwiek odpowiedzi na pytania dotyczące umów. Oskarżeni nie wyjaśnili zatem, dlaczego nie przedstawili umów wcześniej. Z informacji nadesłanej przez ZUS wynika, że składki na ubezpieczenie nie były odprowadzane przez płatnika (...) Doradztwo (...) F. A. B. S. (umowa o pracę k. 754, 755-756, informacja ZUS O/L. Inspektorat w L. k. 61, informacja ZUS O/L. Inspektorat w L. k. 72). Ponadto B. S. jako prowadząca działalność pod firmą (...) nie zgłosiła do dnia 29 października 2013 roku jakichkolwiek pracowników do ubezpieczeń (pismo ZUS Oddział w B. k. 537). O fakcie zatrudnienia nie świadczy także dokument wystawiony przez B. S. w dniu 18 kwietnia 2008 roku (...) (k. 757, 758), mający zaświadczyć jakoby składka na ubezpieczenie była odprowadzona. Przeczą temu jednoznacznie pisma nadesłane przez ZUS O/L. Inspektorat w L. i Oddział w B. oraz pismo ZUS Inspektorat w C. (k. 772), w którym wskazano, iż ani U. B., ani M. B. (1) nie zostali zgłoszeni do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego u płatnika B. S. oraz za wyżej wymienionych nie został przekazany raport rozliczeniowy za miesiąc 03/2008 i w związku z powyższym nie zostały przekazane dane do NFZ. Powyższe informacje w ocenie Sądu są wiarygodne jako pochodzące od uprawnionych instytucji państwowych. Z uwagi na powyższe Sąd odmówił wiary umowom o pracę zawartym pomiędzy U. B. i M. B. (1) a (...) Doradztwo (...) F. A. B. S., a także dokumentom (...) wystawionym przez B. S. w dniu 18 kwietnia 2008 roku. O tym, że małżonkowie B. w rzeczywistości nie byli pracownikami B. S., świadczy fakt, że dane na zaświadczeniach co do formy i okresu zatrudnienia, wysokości zarobków brutto i netto są częściowo sprzeczne. I tak:

- w zaświadczeniu na k.123 (z 7 kwietnia 2008) podano, że oskarżona jest zatrudniona na czas nieokreślony od **5.04.2007** roku z wynagrodzeniem z 3 miesięcy w wysokości **2 886 zł**, przy czym podana data rozpoczęcia pracy jest sprzeczna z treścią umowy, jaką oskarżona złożyła na rozprawie (k.755)

- w zaświadczeni na k.235 (z 14 kwietnia 2008) podano, że oskarżona jest zatrudniona na czas **określony** od 5.09.2007 **do 5.09.2015 roku** z wynagrodzeniem z 3 miesięcy w wysokości **2104 zł** brutto, 1518 zł netto,

- w zaświadczeniu na k. 9 (z 7 maja 2008 roku) podano, że oskarżona jest zatrudniona na czas nieokreślony od 5.09.2007 roku z wynagrodzeniem z 3 miesięcy w wysokości 2206 zł brutto,

- w oświadczeniu na k. 182 (z czerwca 2008) podano, że oskarżona jest zatrudniona na czas nieokreślony od 5.09.2007 z wynagrodzeniem z 3 miesięcy w wysokości 2 800 zł brutto, 2200 zł netto,

- w zaświadczeniu na k.48 (z 18.06.2008) podano, że oskarżona jest zatrudniona na czas nieokreślony od 5.09.2007 z wynagrodzeniem z 3 miesięcy w wysokości 2820,51 zł brutto, 2200 zł netto.

W konsekwencji należy ocenić, że wyjaśnienia U. B. są niewiarygodne w powyższym zakresie i stanowią linię obrony, zmierzającą do uwolnienia się od odpowiedzialności za popełnione przestępstwa.

Oskarżony **M. B. (1)** w pierwszym przesłuchaniu podczas postępowania przygotowawczego przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Lubartowie w dniu 30 maja 2012 roku nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania (k. 260-261). W czasie następnego przesłuchania w dniu 23 sierpnia 2012 roku ponownie nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania (k. 307-308). Podczas rozprawy głównej w dniu 11 marca 2013 roku nie przyznał się do zarzucanego mu czynu, skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania oraz potwierdził składane przez siebie wyjaśnienia w dniu 30 maja 2012 roku oraz 23 sierpnia 2012 roku (k. 440-440v). W swoim ostatnim słowie wniósł o uniewinnienie (k. 813).

W ocenie Sądu prezentowane przez oskarżonego stanowisko procesowe, w którym kwestionował fakt popełnienia zarzucanego przestępstwa, jest sprzeczne z treścią zgromadzonych w sprawie dowodów, z których wynika, że małżonkowie B. nie byli zatrudnieni przez B. S.. Należy zwrócić uwagę na sprzeczność co do daty początkowej zatrudnienia podanej w zaświadczeniu złożonym przy ubieganiu się o kredyt (4 stycznia 2007 k.130) a datą widniejącą w umowie złożonej w postępowaniu przed sądem (1 sierpnia 2007 roku k.754).

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków, którzy byli pracownikami banków lub innych instytucji finansowych, z którymi oskarżeni zawierali umowy pożyczek lub kredytów, ich następców prawnych oraz cesjonariuszy, którzy nabyli wierzytelności wynikające z powyższych umów.

W ocenie Sądu zeznania świadka **M. Z.** (k. 267-268, 494-494v) należy uznać za wiarygodne w zakresie umowy zawartej przez oskarżoną z bankiem (...) SA w dniu 3 kwietnia 2008 roku, zeznania **K. B. (2)** (k. 265-266, 494) w zakresie okoliczności dotyczących zawarcia umowy z dnia 16 kwietnia 2008 roku z (...) Bank SA oraz świadka **K. D. (1)** (k. 202-203, 492-492v) w zakresie zbycia wierzytelności wynikających z powyższych umów oraz braku spłat tego zadłużenia. Sąd dał wiarę zeznaniom **T. K. (1)** (k 90-91, 488) oraz **T. P.** (k. 226-226v, 493) co do okoliczności zawarcia umowy z (...) Bank SA z dnia 23 maja 2008 roku oraz zbycia tego zobowiązania na rzecz innego wierzyciela. W ocenie Sądu za wiarygodne uznać należy zeznania **A. J.** (k. 291-291 v, 494v) oraz **D. C.** (k. 68-71, 520) w zakresie okoliczności zawarcia umowy z dnia 13 czerwca 2008 roku z (...) Bank SA, przekształcenia podmiotu będącego wierzycielem oraz bezskuteczności egzekucji niniejszej wierzytelności. Ponadto zeznania **K. P.** (k. 194-195, 482v) i **K. R.** (k. 206-207) Sąd uznał za zasługujące na wiarę w zakresie umowy pożyczki z dnia 27 czerwca 2008 roku z bankiem (...) SA, cesji powyższej wierzytelności oraz bezskuteczności egzekucji. Odnośnie zeznań **K. D. (2)** (k. 115-116, 487-488) Sąd uznał je za wiarygodne w zakresie okoliczności zawarcia umowy z dnia 25 kwietnia 2008 roku z (...) Bank SA oraz skierowania sprawy na drogę postępowania egzekucyjnego z uwagi na brak spłaty poszczególnych rat zobowiązania.

Zdaniem Sądu zeznania powyższych świadków znajdują swe potwierdzenie w dowodach nieosobowych dotyczących powyższych umów i załączników do nich, które Sąd uznaje za w pełni wiarygodne. W ocenie Sądu naturalną rzeczą jest, iż świadkowie ci zeznając przed Sądem Okręgowym w Lublinie mogli nie pamiętać szczegółów zawieranych przez oskarżonych umów z uwagi na znaczny upływ czasu oraz na fakt, iż w swojej pracy zawodowej na co dzień zajmują się sprawami związanymi z udzielaniem pożyczek i kredytów lub egzekucją należności z nich wynikających i w takiej sytuacji nie jest możliwe zapamiętanie wszystkich swoich kontrahentów.

Zeznania świadka **B. S.** należy uznać za wiarygodne w zakresie w jakim stwierdza ona, iż została na jej dane osobowe założona działalność gospodarcza, prowadzona pod firmą (...), Ś. (...), Ż.. Znajduje to swe potwierdzenie z piśmie Wójta Gminy Ż. z dnia 14 stycznia 2012 roku (k. 127a), a także w wydruku z Krajowego Rejestru Urzędowego Podmiotów Gospodarki Narodowej GUS ze stanem na dzień 31 sierpnia 2011 roku (k. 25). Jako wiarygodne Sąd ocenił zeznania B. S. w zakresie w jakim przyznała ona, iż to jej podpisy widnieją na zaświadczeniach o zatrudnieniu dołączonych do umowy z dnia 25 kwietnia 2008 roku z S. C. Bank na k. 130, do umowy z dnia 3 kwietnia 2008 roku z (...) SA k. 235, zaświadczeniu dołączonym do umowy z dnia 9 maja 2008 roku z bankiem (...) SA k. 9 oraz zaświadczeniu z dnia 18 czerwca 2008 roku na druku banku (...) SA k. 48. W ocenie Sądu to B. S. zajmowała się prowadzeniem powyższej działalności gospodarczej, ale pomagał jej także mąż G. S.. Zeznania świadka **G. S.** (k. 572-575, 761) Sąd uznał za wiarygodne co do faktu prowadzenia przez B. S. działalności pod nazwą (...) Doradztwo (...). Okoliczność ta wynika także z zeznań **I. W.**, która również korzystała z zaświadczeń o zatrudnieniu wystawianych przez B. S. w celu zawarcia umów kredytów (k. 790-791) i wobec której także toczyło się postępowanie przed Sądem Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie sygn. akt IX K 1291/12, gdzie prawomocnym wyrokiem z dnia 8 maja 2014 roku została ona skazana na karę łączną jednego roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat oraz grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych po 10 zł każda.

Sąd nie dał wiary zeznaniom B. S. i G. S. co do faktu zatrudnienia oskarżonych w firmie (...), zgłoszenia ich do ubezpieczenia społecznego i opłacania z tego tytułu składek. W tym zakresie zeznania B. S. i G. S. są sprzeczne z omówionymi wyżej dowodami.

Zeznania B. S. i G. S. wzajemnie się wykluczały co do faktu, które z nich rzeczywiście zajmowało się prowadzeniem działalności gospodarczej zarejestrowanej na dane osobowe B. S.. Wobec powyższego Sąd dopuścił dowód z konfrontacji powyższych świadków, podczas której obydwójce nawzajem siebie wskazali jako faktycznie prowadzących działalność zarejestrowaną na B. S. i podtrzymali swoje dotychczasowe zeznania. W ocenie Sądu takie zeznania świadczą o przyjętej przez świadków linii obrony wobec toczących się przeciwko nim postępowań karnych związanych z wystawianiem zaświadczeń o zatrudnieniu i związku z tym zawieraniem umów kredytowych lub pożyczkowych. Ponadto Sąd dopuścił także dowód z opinii psychologicznej dotyczącej B. S.. Biegła J. K. wskazała, iż B. S. podczas badania próbowała odgrywać rolę osoby chorej psychicznie, symulowała nieznaną prostych faktów biograficznych z własnego życia. Biegła zaopiniowała, że w obrazie funkcjonowania opiniowanej nie ma objawów choroby psychicznej, upośledzenia umysłowego ani otępienia. Opinię powyższą Sąd uznał za wiarygodną z uwagi na sporządzenie jej przez biegłego posiadającego odpowiednie kwalifikacje oraz doświadczenie zawodowe. Sąd nie znalazł podstaw do jej kwestionowania. W ocenie Sądu dla przedmiotowej sprawy bez znaczenia pozostaje fakt, kto rzeczywiście zajmował się czynnościami związanymi z prowadzeniem działalności gospodarczej pod nazwą (...) Doradztwo (...), znaczenie bowiem kluczowe ma fakt, iż oskarżeni U. B. i M. B. (1) w rzeczywistości nie świadczyli pracy w wyżej wymienionym przedsiębiorstwie, co zostało przez Sąd opisane powyżej.

Pozostałe dowody nieosobowe Sąd uznał za wiarygodne z uwagi na fakt sporządzenia lub wystawienia ich przez uprawnione podmioty w przepisanej prawem formie.

Czyny jakie zostały zarzucone U. B. i M. B. (1) wyczerpują dyspozycję art. 286 § 1 kk oraz art. 297 § 1 kk.

Dyspozycja art. 286 § 1 kk penalizuje zachowanie polegające na doprowadzeniu innej osoby, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Stroną podmiotową tego czynu stanowi zamiar bezpośredni kierunkowy – działanie sprawcy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Pojęcie korzyści majątkowej, konkretyzującej cel działania sprawy jest rozumiane szeroko - jako aktualne i przyszłe przysporzenie mienia, osiągnięcie korzyści majątkowej w konkretnych okolicznościach, ogólne polepszenie sytuacji majątkowej. Korzyść majątkowa w rozumieniu art. 286 § 1 kk jest pojęciem szerszym niż przywłaszczenie mienia. Dlatego też, dla realizacji znamienia działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, sprawca bynajmniej nie musi dążyć do przywłaszczenia mienia stanowiącego przedmiot oszukańczych zabiegów, wystarczy, że zamierza

osiągnąć korzyść majątkową wynikającą z niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez osobę czy inny podmiot wprowadzone w błąd (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2002 roku w sprawie III KK 230/02). W przypadku tzw. oszustwa kredytowego, niekorzystne rozporządzenie mieniem polegać może na tym, że bank – na skutek oszukańczych zabiegów sprawcy – udziela kredytu na warunkach gorszych od tych, które sam postawił kredytobiorcy. Przykładowo ma to miejsce wówczas, gdy na skutek wprowadzenia w błąd, pracownicy banku nie dysponują wiedzą o faktycznej sytuacji majątkowej kredytobiorcy, jego dochodach i możliwościach regulowania zobowiązań wobec kredytodawcy, a więc nie mają informacji o okolicznościach istotnych dla oceny zdolności kredytowej kredytobiorcy oraz oceny rzeczywistego ryzyka kredytowania. Chodzi zatem o taką sytuację, gdy dochodzi do udzielenia kredytu o wyższym stopniu ryzyka niż ten, który istnieje w przekonaniu pokrzywdzonej instytucji kredytowej. W przedmiotowej sprawie oskarżeni U. B. i M. B. (1) wprowadzili instytucje finansowe, z którymi zawierali umowy pożyczki bądź umowy kredytu, w błąd co do osiągania dochodów pozwalających na spłatę zaciągniętych zobowiązań. Oskarżeni robili to, składając zaświadczenia poświadczające swoje zatrudnienie w (...) Doradztwo (...) F. A. B. S. lub składając oświadczenia o zatrudnieniu w wyżej wymienionym przedsiębiorstwie, które zawarte były w treściach wniosków i poszczególnych umów, w sytuacji, gdy w rzeczywistości nie byli tam zatrudnieni. Już w momencie podpisywania wyżej opisanych umów oskarżeni mieli pełną świadomość faktu, iż nie pozostają oni w stosunku pracy z (...) Doradztwo (...) F. A. B. S. i nie osiągają z tego tytułu wskazywanych w zaświadczeniach lub oświadczeniach dochodów. Skutkiem oszukańczych zabiegów oskarżonych było rozporządzenie przez instytucje finansowe, z którymi oskarżeni zawierali umowy pożyczki lub kredytu, mieniem w postaci pieniędzy, które zostały przelewane na konta wskazywane przez oskarżonych lub wypłacane w gotówce. N. tych rozporządzeń mieniem w przedmiotowej sprawie wynikała stąd, że oskarżeni nie mieli finansowych możliwości spłaty zaciągniętych zobowiązań. W konsekwencji objęte zarzutami kredyty i pożyczki nie zostały spłacone w ogóle lub zostały uregulowane w niewielkim zakresie. Oskarżeni działali w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, polegającej na możliwości dysponowania środkami finansowymi pochodzącymi z kredytów i pożyczek.

Przestępstwo stypizowane w art. 297 § 1 kk penalizuje zachowanie się w celu uzyskania dla siebie lub kogo innego, od banku lub jednostki organizacyjnej prowadzącej podobną działalność gospodarczą na podstawie ustawy albo od organu lub instytucji dysponujących środkami publicznymi - kredytu pożyczki pieniężnej, poręczenia, gwarancji, akredytywy, dotacji, subwencji, potwierdzenia przez bank zobowiązania wynikającego z poręczenia lub z gwarancji lub podobnego świadczenia pieniężnego na określony cel gospodarczy, instrumentu płatniczego lub zamówienia publicznego, polegające na przedkładaniu podrobionego, przerobionego, poświadczającego nieprawdę albo nierzetelnego dokumentu albo nierzetelnego pisemnego oświadczenia dotyczącego okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, instrumentu płatniczego lub zamówienia. Oświadczenia nierzetelne, poświadczające nieprawdę to zarówno takie oświadczenia, które zawierają informacje nieprawdziwe lub niepełne, jak i takie, które ze względu na sposób wypowiedzi mogą sugerować adresatowi istnienie stanu rzeczy niezgodnego z prawdą. Przez pisemne oświadczenia rozumieć należy wszelkie wypowiedzi zawarte w piśmie, sporządzonym własnoręcznie przez sprawcę lub sporządzonym przez inną osobę, lecz przedkładanym przez sprawcę w toku postępowania. Oświadczeniami w rozumieniu art. 297 § 1 kk będą zarówno pisma wymagane przez przepisy prawa w trybie postępowania prowadzącym do uzyskania jednej z instytucji wymienionych w tym przepisie, jak i oświadczenia samorzutnie składane przez sprawcę podczas postępowania prowadzonego w związku z ubieganiem się o uzyskanie kredytu czy pożyczki pieniężnej. Relevantne są jedynie takie oświadczenia, które dotyczą okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania danej instytucji. Istotność okoliczności związana jest z ich znaczeniem w procesie podejmowania decyzji o przyznaniu jednej z wymienionych w art. 297 § 1 kk form wsparcia finansowego. Będą to na przykład informacje o sytuacji majątkowo-osobistej. Stanowią one jedną z istotnych przesłanek przyznania świadczenia w postaci kredytu lub pożyczki (wyrok SA w Łodzi z 26 lipca 2000 r., II AKa 93/00, Prok. i Pr. 2002, nr 1, poz. 24). W realiach niniejszej sprawy U. B. i M. B. (1) przedłożyli nierzetelne dokumenty poświadczające ich zatrudnienie w (...) Doradztwo (...) F. A. B. S. i osiąganych z tego tytułu dochodach przy zawieraniu umowy kredytowej z (...) Bank SA. Ponadto U. B. przedkładała takie nierzetelne dokumenty i pisemne oświadczenia przy zawieraniu innych umów pożyczek i kredytów. Gdyby oskarżeni nie przedłożyli takich dokumentów lub pisemnych oświadczeń, co do których mieli pełną świadomość tego, iż są one nierzetelne, to nie uzyskaliby wskazanych wyżej instrumentów

wsparcia finansowego. Działali zatem w ocenie Sądu z pełnym przekonaniem o niezgodności swojego zachowania z obowiązującymi przepisami prawa.

Sąd przyjął, iż czyny przypisane U. B. w pkt I, II, III, IV, V i VI stanowią ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 kk. Oskarżona w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu popełniła sześć przestępstw, z których każde wyczerpuje znamiona tego samego przepisu ustawy karnej, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw.

Ponadto Sąd przyjął, iż czyn przypisany U. B. i M. B. (1) w pkt VII wyczerpuje także dyspozycję art. 294 § 1 kk, który zastrzega odpowiedzialność za przestępstwo oszustwa wskazane w art. 286 § 1 kk w stosunku do mienia znacznej wartości. W dacie popełnienia czynu tj. w dniu 25 kwietnia 2008 roku obowiązujący kodeks karny nie określał kwotowo mienia znacznej wartości, lecz wskazywał na kwotę przewyższającą dwustukrotność minimalnego wynagrodzenia za pracę. Jednakże od dnia wejścia w życie ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. Nr 200, poz. 1679 z późn. zm.) kwota stanowiąca granicę mienia znacznej wartości nabrała sztywnego charakteru i wynosiła do wejścia w życie nowelizacji z dnia 5 listopada 2009 r. 152 000 zł, bowiem art. 25 omawianej ustawy wskazywał, iż ilekroć w przepisach mowa jest o najniższym wynagrodzeniu za pracę pracowników przez odwołanie się do odrębnych przepisów lub do kodeksu pracy albo przez wskazanie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej lub ministra właściwego do spraw pracy jako zobowiązanego do ustalania takiego wynagrodzenia na podstawie odrębnych przepisów lub kodeksu pracy, oznacza to kwotę 760 zł. Zatem za mienie znacznej wartości w chwili popełnienia czynu uznać należało kwotę przekraczającą 152 000 zł. W obowiązującym stanie prawnym od wejścia w życie nowelizacji kodeksu karnego z dnia 5 listopada 2009 roku, tj. od dnia 8 czerwca 2010 roku mienie znacznej wartości zostało zdefiniowane w art. 115 § 5 kk i jest to mienie, którego wartość w chwili popełnienia czynu zabronionego przewyższa 200 000 zł. Zgodnie z art. 4 kk jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. W realiach niniejszej sprawy zarówno przed jak i po nowelizacji mienie wskazane w pkt VII wyroku stanowi mienie znacznej wartości, wynosi ono bowiem kwotę 256 355,45 zł.

Przy wymiarze kar jednostkowych za ciąg przestępstw oraz czyn wskazany w pkt VII Sąd miał na uwadze treść art. 53 § 1 i 2 kk, a więc rodzaj i charakter naruszonego dobra, sposób i okoliczności popełnienia czynu, postać zamiaru i motywację sprawców, cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanych, jak również potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Oceniając stopień zawinienia oskarżonych jako znaczny, Sąd miał na uwadze, że w sprawie nie zachodziły okoliczności ograniczające ich swobodę wyboru i realizacji zachowania zgodnego z prawem. W szczególności w toku postępowania nie ujawniły się okoliczności wskazujące na to, że oskarżeni mieli ograniczoną możliwość rozpoznania faktycznego i społecznego znaczenia czynu. W przypadku oskarżonego świadczy o tym opinia sądowo – psychiatryczna dotycząca M. B. (1), wywołana w toku postępowania przygotowawczego (k. 316-322v). Oskarżeni działali w normalnej sytuacji motywacyjnej i nie mieli ograniczonej możliwości podjęcia decyzji zgodnego z prawem zachowania ani możliwości faktycznego sterowania swoim postępowaniem w wykonaniu powziętej decyzji.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonym czynów jako znaczny, wartość wyłudzonego przez nich mienia oraz wysokość osiągniętej korzyści majątkowej. Oskarżeni działali w sposób przemyślany, zaplanowany. Współdziałali z inną osobą, która dostarczyła im nierzetelnych zaświadczeń o zatrudnieniu.

W stosunku do M. B. (1) Sąd jako okoliczność obciążającą uznał jego wcześniejszą karalność. Oskarżony został skazany wyrokami Sądu Rejonowy w Lubartowie w sprawach o sygn. akt II K 860/02, II K 114/06, II K 724/08 i II K 143/10 (informacja o osobie z Krajowego Rejestru Karnego k. 271-272, odpis wyroku k.290).

Natomiast oskarżona U. B. nie była wcześniej karana, Sąd uznał to za okoliczność łagodzącą w stosunku do niej (k. 269).

Sprawcy czynów objętych niniejszym postępowaniem działali w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i korzyść taką osiągnęli, dlatego na podstawie art. 33 § 2 kk Sąd uznał, iż aby uświadomić im nieopłacalność popełniania przestępstw z chęci zysku oraz aby wyrobić takie przeświadczenia również w świadomości społeczeństwa, kierując się względami prewencji indywidualnej oraz generalnej, zasadnym będzie wymierzenie kary grzywny. Ustalając ilość stawek dziennych grzywny Sąd brał pod uwagę, aby wyżej wymieniona kara była współmierna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynów, natomiast przy ustalaniu wysokości stawki dziennej Sąd wziął pod uwagę sytuację rodzinną i majątkową oskarżonych. Posiadają oni na utrzymaniu dwójkę małoletnich dzieci, U. B. nie ma stałej pracy zarobkowej. M. B. (1) wprawdzie pracuje, ale osiąga minimalne dochody. Dodatkowym źródłem utrzymania rodziny są alimenty, które wypłacane są z Funduszu Alimentacyjnego. Oskarżeni B. nie mają innego majątku poza mieszkaniem, do którego prowadzona jest egzekucja komornicza, w związku z czym U. B. ubiega się o przyznanie jej lokalu socjalnego (k.511, 514, 385, 384).

Kierując się wskazanymi powyżej argumentami Sąd skazał U. B. za ciąg przestępstw wskazany w pkt VIII na karę roku i 2 miesiące pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 200 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 10 zł. Za czyn przypisany U. B. w pkt VII skazał ją na karę roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 400 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 10 zł. Następnie na podstawie art. 91 § 2 kk orzeczone jednostkowe kary pozbawienia wolności i grzywny połączył i jako karę łączną orzekł karę 2 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 500 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 10 zł. Wymierzając karę łączną z zastosowaniem zasady asperacji, Sąd miał na uwadze, iż związek przedmiotowo - podmiotowy między poszczególnymi przestępstwami nie jest na tyle ścisły, aby uzasadnił wymierzenie kary na zasadzie konsumpcji, zaś z drugiej strony nie jest na tyle odległy, aby skumulować kary jednostkowe. Za czyn przypisany M. B. (1) w pkt VII Sąd skazał go na karę roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 400 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 25 zł.

W rozważanych przypadkach nie było w ocenie Sądu konieczności wdrażania wobec oskarżonych procesu resocjalizacji w warunkach izolacji w zakładzie karnym. Nie są oni bowiem sprawcami zdemoralizowanymi w takim stopniu, aby jedynie wymierzenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności było skuteczne dla wdrożenia ich do przestrzegania w przyszłości porządku prawnego. Należy mieć na uwadze, że od popełnienia przez oskarżonych przedmiotowych przestępstw do chwili orzekania upłynęło ponad 6 lat. W tym czasie oskarżona nie dopuściła się kolejnych przestępstw. M. B. (1) w tym okresie dopuścił się w dniu 9 grudnia 2009 roku przestępstwa z art. 280 § 1 kk, za które został skazany wyrokiem z dnia 21 lipca 2010 roku (k.290). Orzeczona wówczas wobec niego kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem spełnia swe funkcje prewencyjne, skoro oskarżony nie popełnił później żadnych przestępstw. Świadczy to o istnieniu w przypadku oskarżonych pozytywnej prognozy kryminologicznej. Podkreślić należy, że przestępstwa przypisanego w niniejszej sprawie M. B. (1) dopuścił się zanim orzeczono wobec niego w innej sprawie karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Nie można zatem argumentować, iż fakt popełnienia przedmiotowego przestępstwa świadczy o nieskuteczności stosowanych wobec niego środków oddziaływania o charakterze wolnościowym. Treść kwestionariusza wywiadu środowiskowego, w którym odnotowano poprawę zachowania oskarżonego wobec byłej żony, w szczególności ustanie przemocy (k.511v), wskazuje na skuteczność orzeczonej wobec M. B. (1) w sprawie IIK 724/08 kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Przeciwno celowości wymierzenia oskarżonym bezwzględnej kary pozbawienia wolności przemawia również specyficzna sytuacja życiowa, w jakiej obecnie znajdują się oskarżeni. U. B. cierpi bowiem na nowotwór złośliwy przewodu pokarmowego (k.805, 514v, 527, 551), co w oczywisty sposób rzutować musi na możliwość sprawowania przez nią pieczy nad dziećmi i prowadzenia domu. Mając na uwadze przytoczone względy Sąd doszedł do przekonania, że mimo niewykonania kary pozbawienia wolności, oskarżeni będą przestrzegać porządku prawnego, a w szczególności nie popełnią ponownie przestępstwa. Mając powyższe na względzie, Sąd na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec U. B. i M. B. (1) warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 5 lat.

W niniejszej sprawie nie było możliwości orzeczenia wobec oskarżonych obowiązku naprawienia szkody w trybie art. 46 § 1 kk lub zobowiązania ich do naprawienia szkody na podstawie art. 72 § 2 kk, z uwagi na treść przepisu art. 415

§ 5 kpk. Przepis ten wyklucza możliwość takiego rozstrzygnięcia w sytuacji, gdy roszczenie wynikające z popełnienia przestępstwa jest przedmiotem innego postępowania albo o roszczeniu tym prawomocnie orzeczono. W niniejszej sprawie co do wszystkich należności istnieją tytuły wykonawcze, na podstawie których prowadzone były postępowania egzekucyjne (poświadczone za zgodność z oryginałem kserokopie akt komorniczych k. 132-171). Należy przy tym zauważyć, że fundusze sekurytyzacyjne nie są pokrzywdzonym w rozumieniu art. 49 § 1 kpk. Ich wierzytelności nie wynikają bowiem bezpośrednio z przestępstwa, ale z czynności prawnej nabycia wierzytelności od pokrzywdzonych banków.

Na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 kpk przyznano obrońcom adw. L. K. i adw. T. K. (2) koszty za obronę z urzędu w niniejszej sprawie, których to kosztów oskarżeni nie opłacili. Wysokość wynagrodzenia wynika z § 2 ust. 3, § 14 ust. 2 pkt 5 i § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461 j.t.) w wysokości po 2361,06 zł.

Orzeczenie o kosztach sądowych uzasadnia treść art. 624 § 1 kpk, art. 626 § 1 kpk oraz art. 17 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973 roku (Dz. U. Nr 49 z 1983 roku, poz. 223 - z późniejszymi zmianami), gdyż z uwagi na sytuację materialną oskarżonych Sąd uznał, że obciążanie ich kosztami procesu będzie zbyt uciążliwe. Orzeczone wobec nich kary grzywny stanowią już w ocenie Sądu znaczne obciążenie finansowe. Dlatego oskarżeni zostali zwolnieni od kosztów sądowych, które Sąd przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Z tych wszystkich względów orzeczono, jak w sentencji.